

Планинско овчарче.

Л. Уландъ.

Овчарче съмъ отъ планината,
прѣдъ себе гледамъ ширинето;
цѣлува първомъ менъ зората,
послѣденъ—въ сбогомъ къмъ небето:
момче съмъ азъ отъ планината!

Ей тукъ е извора прохладенъ:
сръбна ще глътка и тогази —
прѣзъ скали, урви—скокъ отраденъ!
играше съ буйнитѣ талази:
момче съмъ азъ отъ планината!

Че тукъ съмъ Богъ и царъ самичъкъ,
и бури гръмнатъ ли тждѣва,
завиятъ ли при гръмъ и писъкъ —
съсь менъ не могатъ се надпѣва:
момче съмъ азъ отъ планината!

И свиятъ ли изъ долинитѣ —
изкача се по върховѣтъ
и екне гласъ къмъ низинитѣ:
домъ бащинъ въ мира оставете! —
момче съмъ азъ отъ планината.

А гръмнатъ ли камбани будни,
огньове блѣснатъ ли — тогава —
Урра!—къмъ тѣхъ!—минути чудни...
То хваща меча и запѣва:
„момче съмъ азъ отъ планината!“